

да прѣисква майчинѣ-тѣ си. Доба-та на нашій языкъ не е като не тсва сирашко момиче; нашій языкъ си има майчиный си имоть, и го прави непознатъ само чюждо-то одрипжно облѣкло.

Българе-ти, зачото глѣдахѣ че имѣ нестигаты нѣколко-си думы за да ся вѣскачѣтъ и тѣи на Парнасъ, зехѣ думѣ-тѣ *сежда*, тѣкмо като Гръци-ти думѣ-тѣ *камаканисѣ*, оставихѣ думѣ-тѣ *либовѣ*, *либенѣ*, както бѣхѣ оставили Гръци-ти думѣ-тѣ *топотиритисѣ*; за бравихѣ думѣ-тѣ *мирство*, като гръци-ти думѣ-тѣ *Елленѣ*, и закачихѣ да думаты *рахатѣ*, като Гръци-ти *Ромеосѣ*. — Толкосѣ стои прилично на Гръци-ти, когы ся думаты *Ромеи*, колкото и намѣ, когы ся думаеме че сме *рахатѣ*. — Забравихѣ думѣ-тѣ *бранѣ*, *битка*, и намѣсто неѣ зехѣ думѣ-тѣ *кавга*, сир. *караница* (зачто *кавга* чисто *каранѣ* ще рече), и закачихѣ да наддавать; *каваджія*, *кавагалия*, сир. като нѣмахѣ веке съ какво да ся бѣжѣтъ въ биткы, зачто изгубихѣ орѣжбя-та, закачихѣ да ся караты и помежду-си Колкото още думаеме на дълго, толкосѣ по-вече раздорѣ-тѣ става по-голѣмѣ; нѣ ся запирамы тукъ съ мыслѣ, че е доста единѣ кривакъ на едны кола грънци.

Лѣсно сегы може ся разбере какъ ся оимоти Българекый языкъ съ сбирцины и наддавки. Видѣхѣ горкы-ти Българе, че съ сбирцины и наддавки намѣсто да ся качѣтъ на Парнасъ, тѣи ся засѣднѣхѣ на чю-